

M-am născut de Ziua Păcălelii cu nouă ani înainte de Revoluție. Am studiat pedagogia și artele – și fulgii de zăpadă, uneori. Știu să cânt la acordeon, la fluier dulce, la bebeluși și la stilou. Iubesc copiii, animalele, scrisul, desenul, muzica, teatrul, artele marțiale, magia, secretele și mă joc cu ele cum mă joc cu creioanele colorate. Nu știu să merg pe bicicletă și am capacitatea să mă rătăcesc chiar și pe o stradă dreaptă, totuși nu m-am pierdut niciodată. Când e furtună, mă simt în largul meu și când apar stelele pe cer eu sunt Luna și steluța cea mai apropiată de ea. L-am găsit pe Prințul vieții mele o singura dată – pentru totdeauna. Și trei copii minunați ni s-au dat în dar, să îi ducem în inimi toată viața și de mână până când își vor lua singuri zborul. Ei au nume de poveste: Ocean-Nadir, Iris-Infinity și Zephyr-Zenith. Castelul în care locuim pe o alee de cristal se numește: în chirie la bloc. Ne iubim și visăm împreună. Îl iubesc pe Dumnezeu și iubesc viața – și pe Tric, câinele meu lup nemuritor. Avem prieteni de nădejde și familia ne e aproape așa că suntem cu adevărat bogați. Am fost au-pair și căpșunar, învățătoare de copii și de profesori, am învățat un șoim să zboare și știu să scot un spin din talpă și din inimă cu un ac ascuțit. Mă pricep să opresc timpul, să scriu scrisori de iubire și să culc copii. Sunt dependentă de joacă și de culori. Am copilărit la sat și la oraș. Nu mă pricep să fiu gospodină și să vorbesc despre mine.

CORALIA NORD

Coralia Nord

Defecte Perfecte

ilustrații de Attila Bajkó

Mulțumesc!

Mulțumesc lui Dani, iubirea și inima mea, și dragilor mei Ocean-Nadir, Iris-Infinity și Zenith Zephyr, pentru timp, încurajări și iubirea lor mai mare decât lumea. Mult-prea-draga mea Sabina, shhh... trebuie să știi că nu există pe lume niciun Don Quijote fără El Sancho Panza. Hei, Dana, doctor de suflete, tu ești moașa spirituală a acestei cărți. Aneta nu reușeam fără tine, tu, fan-clubul meu. Copii, poveștile mele toate sunt adevărate, după cum bine știți, pe voi nu vă poate nimeni păcăli. Attila, te-am schingiuit fără milă pentru ilustrațiile din carte și ai reușit să vezi și să pui pe hârtie ce era în mintea mea și în inima mea, ai mâini de aur, dragă pictore de umbre și lumini. Domnului Horia-Roman Patapievici și Danei Moroiu, recunoștință până la cer pentru șansa pe care ați dat-o acestei cărți! Tuturor celor care ați citit rândurile și printre rânduri, vă zâmbesc și nu pot să vă spun nimic mai mult. Mama, tata, vă iubesc la nesfârșit!

P.S. ... dear Minstrel... thank you for The Music. Here is The Story, for Thee only.

CUPRINS

Capitolul 1. Nisipul	7
Capitolul 2. Sticla	31
Capitolul 3. Focul	53
Capitolul 4. Apa	63
Capitolul 5. Aerul	77
Capitolul 6. Nimic	89
Capitolul 7. Sângele	97
Capitolul 8. Semne	109
Capitolul 9. Invizibil	123
Capitolul 10. Alb	141
Capitolul 11. Negru	167
Capitolul 12. Bună dimineața!	185
Capitolul 13. Noapte bună!	199
Anexa	217
Mulțumesc!	222

Capitolul 1

NISIPUL

Bună dimineața!!!

1

Furnicile sunt oameni mai mici. Se adună în familii și sapă orașe fabuloase înghesuite sub pământ. Le este bine și greu împreună. Se văd între ei pentru un timp apoi dispar. De cele mai multe ori nu se văd chiar dacă trăiesc împreună. Li se pare că sunt foarte ocupați cu săpatul... și chiar așa este. Ei sapă zi și noapte. Cu rost. Fără rost. Cu unelte. Fără. Cu trupul, cu mintea, cu imaginația, cu secundele care trec, cu cântecele pe care le cântă sau le tac.

Când dorm, visează că sapă și când sunt treji visează să doarmă. Dacă s-ar opri și ar ridica ochii, ar vedea un film grozav. Am cheltuit un an din viața mea de furnică să mă uit la acest film cu furnici și oameni. Ta-da-dam: voilă...

În loc să te uiți chiar acum pe geam, tu îți cheltui clipele uitându-te la ce am văzut eu. La ce mi se pare că am văzut. La ce vreau să îți arăt din ce am văzut... Citește, nu te opresc, dar vei înțelege doar coaja lucrurilor.

Mușuroi obișnuit. Ca în rețelele de socializare, întâlnești tot felul de tipi: e ăsta gras și somnoros, puturosul care se gândește tot timpul la mâncare, mai e ăsta simpatic, care râde mult și degeaba. Doamna simandicoasă care nu suportă postările despre căței maltratați. Cunosc o furnică care postează zilnic trei versete creștine și merge la adunare de trei ori pe săptămână. Își face cruce cu trei degete. Eu nu dau doar like la ce îmi place, apăs și share. Iaca share.

Domnul furnică despre care începe povestea e hiper-dotat cu o înfățișare complexă. E cetățeanul controversat: iubește contrastele și e format din ele. Dacă stă așezat în Jeepul lui negru, trupul îi apare precum cel al unui bărbat semeț și foarte vânjos, un erou mitic pe cal. Are un tatuaj pe gât și mai are părul de haiduc tăiat până la umeri și grizonant. Ochii negri ca mura scânteiază. Mâinile puternice cu degete mari și creole sunt arse de soare și brăzdate de vinișoare vineții.

Cred că m-a remarcat și el. Dintr-un motiv idiot și penibil: am pufnit în râs cand l-am văzut coborând din mașina lui Mini cu cei trei pudeli pe care îi are. NU voiam să râd. A ieșit din mine râsul ăla tâmpit și primitiv pe care l-am auzit ca și cum n-ar fi fost al meu. Am dus mâna la gură să-l astup, dar era prea târziu. Universul se prăbușise deja și mi-am luat binemeritul și rușinosul dislike.

Omul nostru furnică are gambe musculoase, cu firișoare răzlețe de păr, ca mărarul. Are picioare foarte scurte și umblă repede, legănat, vioi și fără zgomot. Aproape aleargă după creaturile alea albe crețe și zglobii.

În fiecare dimineață, fix la opt și cînșpe, iese în Pădurice să-și plimbe cei trei căței. Vară sau iarnă, ploaie sau arșiță el vine cu pasul lui lin pe cărare cu trei lese roșii și umblă la aer. Omul ăsta are ambiție și voință cât un sat.

Păcat că nu i-a dat Dumnezeu copii. Ar fi scos oameni din ei... ia gândește-te numai cum ar fi fost să aibă trei copii pe care să-i ducă zilnic la învățătură sau mai rău: la ore de pian sau orice altceva... vai de noi ca nație, că se risipește un asemenea potențial.

Eu mă duc cu copiii (am doar douăzeci și nouă de copii în clasă) în fiecare dimineață să cântăm în parc la flaute. Ne-am și sincronizat: zilnic la opt și cînșpe fix, eu cu furnicuțele-copii, el cu pudelii... Care e mai ciudat: să ieși cu trei câini imaculați albi și creți sau cu douăzeci și nouă de copii ca zurgălăii? Cred că și el era la fel de interesat de spectacolul ăsta de la opt și cînșpe, cum eram noi de al lui.

Toți copiii din mușuroi au fost de-acord:

– Ăsta nu e o persoană, e un personaj...

– Haideți să-i facem chiar acum concurs de nume să-l botezăm, (așa cum geografii dau nume celor mai importante descoperiri și așa locurile numite le aparțin, așa și-a primit și omul-furnică numele: Pudel-man sau, pe românește, Pudelmen). De-acum Pudelmen era al nostru și îl observam pe furiș cu treizeci de perechi de ochi – zi de zi. Noi pe el, el pe noi. O rețea de spionaj reciproc.

Rețeaua de spionaj furnicesc a luat amploare: ăsta locuiește la blocul galben și într-o zi și-a uitat în mașină o factură împăturită cu numele real... dar mi-am dat seama că nu mă interesează decât jocul și nu vreau să știu numele real. Nu l-am citit. Pudelmen, atât. Spion cel mai probabil, după mutră și privire.

Într-o zi, una dintre fete și-a luat inima în dinți și l-a întrebat:

– Nu vă supărați, pot să vă mângâi pudelii?

El s-a uitat la ea rece și impersonal, ca un mercenar:

– Nu sunt pudeli, sunt bișoni...

Apoi a plecat fără să se uite înapoi cu mersul lui de pisică: vioi și fără zgomot. Ca și cum el m-ar fi întrebat:

– Nu vă supărați, pot să vă mângâi copiii?

M-aș fi strâmbat la el, zău.

2

Să zicem acum că în povestea noastră cu furnicuțe și oameni acest om ar avea vreo importanță. Nu e adevărat. Nu are nicio importanță, pentru că nu mai apare deloc. Niciodată. Doar o singură dată, pe prima pagină. Pudelmanul e un personaj – nu o persoană, îi acordăm respectul cuvenit pe prima pagină. Așa, lângă titlu. Fără el, „metronomul plimbărilor din parc”, povestea nu ar exista, pentru că ideea de a spune „Bună dimineața!” în fiecare dimineață unei furnici necunoscute de la el a pornit. La aceeași oră, timp de o sută de zile, același banal și anonim „Bună dimineața!”. Interesant joc, fără nume, fără un scop anume, doar un fir de nisip aruncat în vânt: ritmul de o zi, bătaia de o secundă. Bum! Ca o inimă care pulsează, ca o viață care se naște fără mamă și tată.

„Bună dimineața!” și aceste mărgele albe și transparente să le dăruiești la o sută de necunoscuți. Hipnotic și impersonal. Ca valurile mării, ca uitarea dintre noapte și dimineață.

„Bună dimineața!” pentru o babă urâtă de la piață care vinde în fiecare zi pătrunjel ofilit și care miroase a pene de găină. Pentru portarul de la supermarket, un tip nesuferit care stă ascuns după ușă și se uită mereu la ceas, să vadă cât mai e până la plecare; pentru doamna aia de pe stradă care căra într-o zi două plase cu cartofi pline-pline.

„Bună dimineața!” te face să visezi că tanti aia cu două plase pline de cartofi avea doișpe chile de fericire în sacosele alea ale ei și că cineva, la celălalt capăt al drumului, mănâncă deseară papricaș fierbinte, iar în lingură plutesc trei bucăți galbene de cartofi care se topesc în gură. Bună dimineața pentru Mario, care mă așteaptă după ușă ca un cățel fericit și se gudură dacă îi mângâi cărlionții de aur. Bună dimineața, cuțu!

„Bună dimineața, Delia!” – femeia de serviciu căreia nimeni nu-i știe numele. Ea nu are viață. E un decor pe lângă care se trece repede, fără să îl iei în seamă. Nu contează pe lume. Spală mereu kilometri de podele cu capul plecat în pământ. E tăcută ca o stafie.

Freacă, șterge, trece. Freacă, șterge, trece. Freacă, șterge, trece. Freacă, șterge, trece. Ca trenul, ca anii de școală, ca dimineața, ca viața... e doar un trucaj în decor, pentru că nu au mai avut bani de ceas: freacă, șterge, trece. Ea, Delia, nu există. Tresare când își aude numele, se uită speriată în spate peste umăr și răspunde cu voce mică, rușinoasă. Nu crede niciodată despre ea însăși că ar fi posibil să aibă viață.

După ce îi saluți o singură dată pe toțiăștia, te descoperi pe tine că ești măgarul anonim care nu i-a văzut până acum, dar care tocmai a devenit destul de bun la inimă și te simți împăcat tu cu tine, înainte să îți vină gândul că ai fost rău și acum ești bun, care te face să te simți frustrat, la fel de frustrat cum se simte o molie care vede o coroniță de final de an școlar împletită din grâu și levănțică. Ar vrea să o mănânce și proasta moare de poftă fie că mușcă fie că nu. Sentimentul de du-te-vino simultan din suflet e un fel de febră musculară pentru organul poftei și pentru organul stimei de sine.

Acum trebuie să știi că furnicuțele au un buton. Ele sunt activate de sunetul „Bună dimineața!”. Acest buton odată detonat este fatal, pentru că nu te mai poți întoarce. După ce trântești la întâmplare aceste mărgele invizibile s-ar putea să te trezești a doua zi cu baba cu pătrunjelul că rânjește la tine și îți adulmecă ochii. Dacă mai arunci o mărgică și a doua dimineață, a treia dimineață o să te salute baba, iar începând cu a patra, a cincea, a opta zi, vei cumpăra zilnic pătrunjel ofilit și vei începe discuții interminabile despre vreme, prețuri, copii, pătrunjel, vreme, copii, prețuri, bună dimineața.

E o capcană! E o mare păcăleală! După câteva dimineți, după ce cunoști mai bine baba și ești obișnuit deja cu supa de găluște și pătrunjel, se întâmplă cu tine ce se întâmplă cu toate furnicile și cu toți oamenii: viața revine la normal și încet-încet nu mai vezi că baba e urâtă și că buruiana pe care o vinde e veștejită. Devine un pas în drumul tău de care uiți. Baba devine invizibilă și mintea ta se odihnește și face. Tu te faci un roboțel obișnuit, care nu mai tresare, ci zice ca o poezie un salut fără înțeles și merge mai departe, la fel ca Delia când freacă, șterge, trece. Freacă, șterge,

trece. Oamenii și furnicile se văd între ei pentru un timp, apoi dispar. De cele mai multe ori nu se văd chiar dacă trăiesc împreună. Da. Ai mai citit asta încă o dată.

3

Capitolele mele sunt extrem de scurte – ați observat asta deja. Nu-mi place să lungesc vorba. Unele durează o pagină, altele durează de o viață.

Delia e din Opățița. Oricine cunoaște prea bine unde se află pe globul pământesc Opățița. E cel mai important loc de pe Pământ. Acolo e începutul lumii. În dimineața în care mama m-a născut, tata i-a adus cadou o ramură de magnolie furată dintr-un copac din Opățița. Trecea peste gard. Intenționat. Acel copac pe care nu l-am văzut în viața mea are legătură cu toți copacii de magnolie înfloriți din lume... doar că pentru ceilalți pomi florile durează un singur anotimp pe an. Țsta al meu, din minte, e veșnic înflorit. Poate că îl doare în noiembrie. Nu-mi pasă de asta. În capul meu, copacul acela e ca niciun alt copac de magnolie: plin de flori uriașe rozalii-movalii, cu boboci pufoși gri, pe care când îi mângâi ți se pare că ții un șoricel în mână. Delia și acest copac imaginar din capul meu sunt născuți în Opățița.

Uite-o... e Delia: trece, freacă, șterge, trece. S-a oprit și a ridicat o singură clipă ochii. Vorbește sprijinită de mătură:

– Uite la el, că e de treabă... Are trei și a strâns tot după ei...

Din Pudelman se mai vede doar spatele și o mână cu vinișoare albastrii care aruncă grijulie la coș o punguliță gri.

Sigur, am zis că nu o să mai apară, a intrat în scenă fără voia mea.

Pe internet, atenția omenească poate fi captată de filmele de maximum un minut. După un minut se golește mușuroiul de furnici. Fug înnebunite. Scroll. Ele aleargă repede să-și facă de lucru în altă parte. Se grăbesc mereu. Când ajung în alt loc, se grăbesc să fugă și de acolo.

– Bună dimineața! ... cum ar fi să trăiești cea mai extraordinară poveste de iubire din viața ta și să nu povestești nimănui despre asta? Poți? O zi? O săptămână? O lună? Un an? O veșnicie? Scroll.

*

În aprilie, pământul e reavăn, miroase a rugină, a pietre și a vânt.

Rafael și Denis m-au chemat lângă poteca din spatele curții. Oamenii de știință sunt adevărați numai și numai când au vârsta de nouă și zece ani. E momentul unic din viață când au puterea să înțeleagă, nebunia să creadă până la capăt în visurile lor și inconștienta să ignore legile fizicii și descoperirile științifice deja existente.

– Stai pe burtă! Doar așa poți să vezi.

Am intrat în lumea lor. Cu totul. Când stai pe burtă, nu te poți grăbi. Când stai pe burtă, pauza mare de douăzeci de minute devine o săptămână. Copiii știu asta: cum să dilate timpul. Apoi uită. Stai pe burtă. Let's play!

Cele două popoare de furnici își construiesc mușuroaiele la distanță de trei pași de om. Cele două împărții nu au o graniță care să fie văzută de ochii omenești. Lumea lor e din grăunțe de nisip care sunt în realitate stânci uriașe și fire de iarbă – arbori gigantici. Frunze de pe vremea începuturilor se văd deasupra și colorează aerul verzui. Dinozaurii mișună puțin mai încolo. Noi, oamenii, le zicem

șopârle. Pietre, lemne, frunze, ape, pe fiecare dintre acestea e scris un nume: roșu sau negru. Furnicile sunt oameni.

Poporul roșcat are furnicuțe rapide cu ochi cărămizii. Antene scurte și bombate la vârf. Păroase. Lucioase pe pântec și cu biluța taliei mai deschisă la culoare. Pentru că sunt foarte mici, lucrează foarte mult împreună și mișcă picioarele repede, că nu le poți vedea. Țipă și se agită întruna. Mereu. Nu stau niciodată. Te doare capul dacă stai mult cu ele. Dacă te uiți ce fac ele jumătate de oră, dormi o săptămână. Când duc o bucată de frunză mai mare, vin câte șapte-opt și o ridică. Cade. O ridică. Se îndoiaie, o iau din toate părțile... Știu cum să o manevreze și care dintre ele să treacă înainte sau înapoi dacă în cale apare o crenguță sau o piatră.

Negrii sunt uriași. Dacă îi ții în aceeași palmă împreună, negrii par a fi cai pursânge pe lângă roșcați. Negrii se mișcă încet. Nu au nevoie să fugă. Merg un timp liniștiți, după care, în cea mai scurtă secundă pe care ți-o închipui, înhață brusc, cu o viteză uimitoare. Orice. Mari și puternici. Nu au nevoie să lucreze împreună. Fiecare își duce în spate muntele. Sunt foarte tăcuți, ca miezul nopții. Ochii lor sunt negri. Antenele ascuțite, fața încruntată și fără riduri.

Cele două popoare sunt în aprilie. Și noi.

Rafael îmi face semn să mă apropiu. Cu degetul mare și arătătorul apropiate presară bucățele de ciocolată lângă un popor și apoi lângă altul. Furnicuțele calcă în picioare darul nemeritat de mâncare.

– Nu le place, nici nu știu că e de mâncare, nu văd dacă nu le trebuie... zice Denis și râde... gâlgâie de râs de i se zguduie burtica.

E în pauza mare și e fericit... apoi rupe din sandwich firimituri și le aruncă pe rând celor roșii, apoi celor negri.

Furnicile au înnebunit.

Cele roșii fug înapoi în mușuroi și, într-o clipită, din vâgaună apar frați, surori, mătuși și nepoți, țipând cât îi ține gura. Fug și se agită. Toți. Se uită către cer și mulțimesc cerului pentru hrana căzută din nori. Înjură, se roagă, bat din palme, dansează în jurul mâncării... Cu toții își suflecă mâncile și cară împreună mâncarea în vizuină. Denis le dă o halcă mai mare. Vin bărbații-furnici, cei mai bine-făcuți și se opintesc deodată. 1,2,3 șiiii! 1,2,3 șiiii!!! Firimitura înaintază. Noi râdem ca zeii din cer. Furnicile nu ne aud glasurile, că au urechile prea mici să audă un răs așa de mare. Transpiră și cară toată viața lor. Babele roșii au culori mai spălăcite și vechi și nu mai strălucesc. Ele îi ceartă pe copii că stau între picioarele bărbaților, care nu mai pot lucra la fel de repede. Au gura mare de atât țipat, sunt crăcănate și șchioapătă, că le dor picioarele. Copiii nu le bagă în seamă. Au chef de joacă și nimic nu îi poate opri din joacă, la fel cum pe babe nimic nu le poate opri din țipat și pe bărbați din cărat. Femeile așteaptă în case, să organizeze pe rafturi firimiturile. Femeile șterg rafturile care mereu se umplu de praf...

Poate că îți închipuiai că în casele furnicilor și în lumea lor pitică nu e praf. Pentru furnicuțe, firișoarele noastre de praf sunt mari ca bibelourile... dar aceste bibelouri făcute din praf sunt pline ochi cu puderie de firișoare de praf mici de tot, care intră peste tot... e complicat să fii curat mereu în văgăuni și sub soare. Oamenii și furnicile se murdăresc foarte repede. Putem da vina pe praf pentru asta.

Negrii au văzut bolovanii de pâine căzând din cer. Se adună. În tăcere, fiecare a luat în spinare câte un drob uriaș: bărbați, neveste, bătrâni și copii. Înaintează anevoios într-un lung șir negru către gaura mușuroiului și se opresc doar pentru a-și ridica mai sus pe umeri povara. Calculat și meticulos. Se opintesc și o iau din loc. Un

bătrân cade. Nu se mai mișcă. Drumul format din puncte negre nu se oprește din cărat, doar deviază printr-un scurt ocol banalul accident de muncă. Intră organizați în hăul săpat cu trudă și sacrificii. Lasă încărcăturile și se întorc. Denis le aruncă o halcă mai mare. O ocolesc sau o calcă în picioare. Apoi, când nu mai au firimituri mici, rup bucăți din ea. Fiecare își duce singur povara. Noi râdem. Furnicile cară. E aprilie și la ei, și la noi.

Rafael e cel mai mare artist de pe pământ. Are nouă ani. Creativitatea lui ajunge la nori și stele și coboară sau urcă dincolo de firișoarele de praf. Ideea lui e fantastică: ia sandviciul din mâna durdulie a lui Denis și presară o potecă albă ca primăvara. Un drum al păcii format din firimituri și lung de trei pași omenești se întinde acum între cele două împărății. Ca un drum al mătășii, alb precum steagul păcii, Calea Lactee și dimineța.

Rafael vrea să împace cele două popoare: negrii să fie mai veseli și roșii, mai organizați, negrii să se ajute între ei și roșii să nu-și mai lase copiii needucați. Negrii să învețe să-și respecte bătrânii și roșii să nu mai dea atât din gură pe degeaba. Femeile să facă copii frumoși în două culori și să șteargă praful de pe rafturi împreună. Multiculturalitate, integrare și voieșie, raiul pe pământ.

5

– Bună dimineța!

Când Delia dă cu sapa în curtea școlii, ea nu se grăbește. Nu știe să se grăbească sau nu vrea. E ca timpul care ticăie mereu la fel. Trece, sapă, dă pământul deoparte, trece, sapă, dă pământul deoparte, trece. Ea are o putere pe care